

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 621/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mikáči s. r. o., Prievozská 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marian Mikáči, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 Cbi 62/2013 z 25. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 Cbi 62/2013 z 25. mája 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa ako intervenient na strane žalovaného domáhal vstupu do konania vedeného pod sp. zn. 8 Cbi 62/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“), ktorého predmetom je určenie pravosti pohľadávky žalobcu. Sťažovateľ je jediným spoločníkom žalovaného – úpadcu. Okresný súd o jeho návrhu rozhodol napadnutým uznesením, ktorým sťažovateľa nepripustil ako intervenienta na strane žalovaného.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta, že okresný súd vecne nesprávne rozhodol a svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, len sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, ktorý vo svojom vyjadrení k návrhu sťažovateľa na vstup do napadnutého konania uviedol, že rozhodnutím súdu o uplatnenom nároku v napadnutom konaní nemôže dôjsť k žiadnej zmene v jeho hmotnoprávnom postavení. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu považuje sťažovateľ za arbitrárne a porušujúce jeho označené práva.

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti navrhol vydať tento nález:

„Základné právo Sťažovateľa: [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED] na právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený pod č.: 209/1992 Zb. porušené boli.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 25.05.2017, sp. zn.: 8Cbi/62/2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práv, ktoré odôvodnil nekonkretizovanou námietkou nesprávneho vecného posúdenia jeho návrhu a arbitrárnosťou odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu.

Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu

a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Ústavný súd konštatuje, že závažným obsahovým nedostatkom sťažnosti je skutočnosť, že napriek všeobecným tvrdeniam o arbitrárnosti napadnutého uznesenia okresného súdu absentuje akékoľvek odôvodnenie sťažnosti, t. j. neobsahuje čo i len jedinú konkrétnu a určitú ústavnoprávne relevantnú námietku, ktorá by mala svedčať v prospech záveru o porušení niektorého z označených základných práv alebo slobôd podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia sťažnosti významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je teda vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu, atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľa neobsahuje, pričom samotný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je dostatočným dôvodom pre záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd v súhrne konštatuje, že sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súdu, v predloženej podobe neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, teda nespĺňa podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ďalším nemenej závažným nedostatkom sťažnosti je jeho nevykonateľný petit, t. j. čoho sa sťažovateľ svojou sťažnosťou domáha. Sťažovateľ sa v prvom bode petitu domáha vyslovenia porušenia svojich označených práv bez toho, aby uviedol, proti komu sťažnosť smeruje a čím mali byť porušené jeho označené práva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Pretože predmetná sťažnosť v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti a vykonateľný petit, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že aj v prípade neexistencie už uvedených nedostatkov existoval aj ďalší dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu je prima facie riadne odôvodnené, čo by v okolnostiach prípadu zakladalo aj ďalší dôvod na jej odmietnutie, a to pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Vychádzajúc z tvrdení sťažovateľa nie je možné dospieť k záveru o relevantnej súvislosti medzi predmetom konania a tvrdenými skutočnosťami, ktoré by mali zakladať jeho procesné postavenie intervenienta. Predmetom napadnutého konania je totiž určenie pohľadávok žalobcu do dôvodu, výšky a poradia proti úpadcovi, pričom sťažovateľ ako jediný spoločník žalovaného úpadcu nemá právny záujem na takomto určení, keďže suma, ktorú údajne poskytol správcovi konkurznej podstaty a z ktorej odvodzuje svoj právny záujem na výsledku napadnutého konania, nebude mať žiaden vplyv na jeho hmotnoprávne postavenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2017